

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **R. Z.**, zast. JUDr. Radkou Buzrlovou, advokátkou se sídlem Za Kasárnami 3432/36A, 690 02 Břeclav, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 4. 9. 2014, vypraveno dne 5. 9. 2014, č.j. JMK 98670/2014, sp. zn. S-JMK 98670/2014/OD/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 9. 2014, vypravené dne 5. 9. 2014, č. j. JMK 98670/2014, sp. zn. S - JMK 98670/2014/OD/St bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy

(dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 7. 2014, vypravené dne 23. 7. 2014, č. j. MUBR 72300/2013/DK, sp. zn. MUBR - S 72300/2013 OSVD, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) a podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a dále podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“), kterých se dopustil porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, ust. § 6 odst. 12 v návaznosti na ust. § 6 odst. 8 písm. a), b) a c), ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a porušením ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla tím, že dne 12. 10. 2013 okolo 09:15 hod. v obci H. na ulici D., jako řidič motorového vozidla tov. zn. Š. F., RZ po jeho zastavení na výzvu policisty nepředložil ke kontrole doklady potřebné k řízení a provozu zmiňovaného motorového vozidla (řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla, doklad prokazující pojištění z odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla) a přes další výzvu policisty se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení výše uvedeného motorového vozidla nebyl ovlivněn alkoholem.

Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, v souladu s ust. § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 28.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Shrnutí žalobních bodů

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 7. 11. 2014 žalobce namítl, že přestupků, za které byl uznán vinný, se nedopustil, tyto mu nebyly prokázány, rozhodnutí nemá oporu ve spisovém materiálu. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně neprovedli důkaz svědeckou výpovědí svědka, kterého žalobce navrhoval a který byl kontrole žalobce přítomen.

Namítl, že nebyl kvalifikovaně vyzván k dechové zkoušce a k odbornému lékařskému vyšetření, zda není pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky podle zákona, nebyl ani kvalifikovaně vyzván k předložení dokladů potřebných k řízení motorového vozidla. Z videozáznamu vyplývá, že byl pouze vyzván, aby předložil doklady. Tyto doklady nebyly nijak specifikovány. Nebylo tedy prokázáno, že tyto doklady nemá a už vůbec nebylo zjišťováno, zda je vozidlo pojištěno.

Dále namítl, že pokud byl k něčemu vyzván, nebylo to při řízení motorového vozidla, ale když šel po chodníku. Nebyl tedy řidičem a účastníkem silničního provozu. Policisté nemohli vidět žalobce vystupovat z vozidla, když pohledové možnosti tomu bránily.

Další žalobní námitkou brojl proti tomu, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť mu nebyla dána možnost, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, když ve vyrozumění o provedení důkazu svědeckou výpovědí ze dne 3. 6. 2014 byl správním orgánem prvního stupně vyrozuměn o tom, že právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí mu bude umožněno realizovat bezprostředně po skončení výsledku svědka. Pokud se výslech nekonal, nebylo žalobci vůbec toto právo poskytnuto.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 18. 12. 2014 uvedl, že s žalobními námitkami žalobce nesouhlasí, tyto nejsou důvodné. Žalobce stran skutkových zjištění uvedl v podstatě totožné námitky již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalovaný se s námitkami náležitě vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Tvrzení o procesním pochybení správního orgánu, kdy žalobci nemělo být umožněno se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu. Žalobce měl v průběhu řízení dostatečnou možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, kdy mu bylo toto právo dáno při ústním jednání dne 29. 5. 2014. Po tomto jednání se již spis nedoplňoval o další podklady či důkazy. Následně bylo nařízeno ústní jednání na den 23. 6. 2014, kdy k tomuto jednání byl žalobce řádně předvolán a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům, kdy nedostavením se k jednání na toto své právo rezignoval. V předvolání není uvedeno, to co tvrdí žalobce, není tedy pravdou, že pokud se výslech svědka nekonal, nebylo žalobci umožněno realizovat právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.

Žalovaný trvá na tom, že v řízení byl ze shromážděných podkladů bezpečně zjištěn stav věci relevantní pro rozhodnutí, žalobce byl náležitě poučen o svých procesních právech, která mu bylo umožněno realizovat, v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nedošlo k pochybení, kterým by byl žalobce zkrácen ve svých právech. Odkázal na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, kdy úvahy týkající se právního posouzení zjištěného skutkového stavu podrobně rozvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územního odboru Břeclav, dopravního inspektorátu (dále též „Policie ČR“) ze dne 12. 10. 2013, č. j. KRPB-252756-3/PŘ-2013-060406-LA, oznámení přestupku Policie ČR ze dne 12. 10. 2013 sepsané na místě, úřední záznam Policie ČR ze dne 12. 10. 2013, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 12. 10. 2013, CD – videozáznam dokumentující průběh prováděné kontroly, výpis z evidenční karty žalobce ze dne 22. 11. 2013 prokazující 0 záznamů o přestupcích.

Ze správního spisu dále vyplynulo, že dne 22. 11. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 11. 12. 2013. Předvolání byli i zasahující policisté ke svědecké výpovědi. Dne 29. 11. 2013 byl žalobce nahlížen do spisu. Z nařízeného ústního jednání se žalobce omluvil ze zdravotních důvodů.

Správní orgán prvního stupně stanovil další termín ústního jednání na den 14. 1. 2014, následně na den 13. 2. 2014, 10. 3. 2014, 21. 3. 2014, 26. 3. 2014, kdy žalobce se ze všech jednání omluvil z důvodů nemoci. Další termín ústního jednání byl nařízen na 22. 4. 2014 a náhradní termín na den 30. 4. 2014. Dne 16. 4. 2014 se dostavila nahlížen do spisu právní zástupkyně žalobce JUDr. Buzrllová. Následně se právní zástupkyně z nařízeného jednání na den 22. 4. 2014 omluvila z důvodu kolize s jiným jednáním.

Ústní jednání proběhlo dne 30. 4. 2014 za přítomnosti žalobce a jeho právní zástupkyně a v jeho průběhu bylo přikročeno ke čtení listin obsažených ve správním spisu a k zhlédnutí videozáznamu z místa řešení přestupku. Žalobce po seznámení se s obsahem spisového materiálu uvedl, že se se spisovou dokumentací seznámil, k nastudování těchto materiálů mu byla dána dostatečná doba, a že k jednotlivým důkazům ani k samotné spisové dokumentaci nemá námitek. K samotné věci uvedl skutečnosti, které jsou zachycené v protokolu z jednání. Žalobce navrhl předvolat svědka pana P. K., za účelem prokázání okolností výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření, u které byl přítomen.

Správní orgán prvního stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 29. 5. 2014, vyrozuměl o tom i právní zástupkyni žalobce a zároveň předvolal jako svědky zasahující policisty a svědka navrženého žalobcem pana P. K. Ústního jednání se zúčastnila pouze právní zástupkyně žalobce a svědci - zasahující policisté. Svědek navržený žalobcem se nedostavil a omluvil se z pracovních důvodů. V průběhu jednání byli vyslechnuti zasahující policisté. Žalobci byla dána lhůta 8 dnů k vyjádření se před vydáním rozhodnutí ke zjištěným podkladům. Žalobce se ve lhůtě nevyjádřil.

Správní orgán prvního stupně opětovně předvolal na den 23. 6. 2014 žalobce k ústnímu jednání za účelem výslechu svědka P. K., vyrozuměl o tom i právní zástupkyni. Od uvedeného svědka obdržel správní orgán další omluvu, opětovně se nemohl z pracovních důvodů dostavit z nařízeného jednání. Omluva byla zcela totožná s omluvou prvotní. Správní

orgán omluvu neakceptoval. Žalobce ani jeho právní zástupkyně se z jednání nikterak neomluvili a správní orgán prvního stupně tak projednal věc v nepřítomnosti obviněného.

Dne 21. 7. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o přestupku. Rozhodnutí bylo vypraveno dne 23. 7. 2014. Proti rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím právní zástupkyně odvolání a zažádal o lhůtu k doplnění odvolání. Správní orgán mu poskytl lhůtu do dne 18. 8. 2014. Žalobce doplnil odvolání ve lhůtě. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 9. 2014, č. j. JMK 98670/2014, sp. zn. S - JMK 98670/2014/OD/St, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly

zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „*dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“.* V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „*funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.*

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Se žalobcem bylo vedeno řízení pro přestupky podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, přičemž žalobní argumentace směřovala toliko vůči tomu, že žalobce nebyl kvalifikovaně vyzván k dechové zkoušce, k odbornému lékařskému vyšetření a k předložení dokladů potřebných k řízení vozidla, tedy že stav věci nebyl dostatečně zjištěn a že nebyl vyzván jako řidič motorového vozidla, ale když šel po chodníku.

Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně měl skutečnost, že žalobce nepředložil na výzvu policie ČR doklady potřebné k řízení motorového vozidla a dále že se na výzvu odmítl podrobit jednak dechové zkoušce přístrojem Dräger, jednak odbornému lékařskému vyšetření, za prokázanou především ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, z oznámení o přestupku sepsaném na místě Policií ČR a podepsaném samotným žalobcem, kdy nikterak dané skutečnosti na místě žalobce nerozpíral a také z videozáznamu pořízeného dne 12. 10. 2013 Policií ČR. Z výpovědi policistů shodně plyne, že žalobce byl vyzván k předložení dokladů ihned po zahájení kontroly ze strany policistů, tedy ještě před samotnou výzvou k vyšetření na ovlivnění alkoholem, nebyl kontrole přítomen další svědek, vyjma policistů, kdy i na videozáznamu je zachycen pouze policista a žalobce. Další osoba jak tvrdí žalobce se objevuje na videozáznamu až v momentě, kdy žalobce stojí u policejního vozidla a diktuje policistovi údaje o své osobě, neboť nepředložil žádné doklady. Policista L. uvedl, jak vyplývá z jeho svědecké výpovědi, že na místo přišel nějaký kamarád žalobce, ale až po té co proběhla výzva k podrobení se dechové zkoušce a následně k podrobení se lékařskému vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. Z videozáznamu vyplynulo, že žalobce byl k provedení vyšetření vyzván tzv. kvalifikovanou výzvou - slovy „jménem zákona“ ve smyslu ust. § 10 odst. 5 zákona o Policii ČR. Byl policistou, který jej

vyzýval řádně poučen o následcích odmítnutí podrobit se dechové zkoušce a následně lékařskému vyšetření, jednak přímo na místě kontroly a dále u čtení oznámení přestupku sepsaném na místě, kdy toto oznámení žalobce podepsal bez výhrad. Z výpovědi policistů a z videozáznamu vyplývá i to, že žalobce byl poučen i o tom, které doklady měl předložit policii a které je povinen mít u sebe při řízení motorového vozidla, jak vyplývá i z ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Soud podotýká, že každý účastník silničního provozu má mít povědomí o tom, o jaké doklady se jedná. Neznalost zákona jde v tomto případě k tíži žalobce.

S ohledem na výše uvedené považoval soud, tak jako správní orgány obou stupňů, setrvání na doplnění dokazování o svědeckou výpověď svědka navrženého žalobcem, za nadbytečné. Z výpovědi policistů a z videozáznamu vyplynulo a soud má za prokázané, že tento svědek nebyl přítomen výzvě policistů k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla a ani výzvě k podrobení se dechové zkoušce a odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda nebyl žalobce pod vlivem alkoholu. Nemohl proto podat o okolnostech těchto výzev žádné relevantní informace, jak se snažil tvrdit žalobce. Konečně tyto námitky mohl vznést žalobce již v samotném oznámení přestupku pořízeném na místě, které však podepsal bez jakýchkoliv výhrad.

Soud posoudil výpověď žalobce a srovnal ji s výpovědi svědků – zasahujících policistů. Vzhledem k tomu, že výpovědi obou policistů jsou konzistentní, logické a ve vzájemném souladu, lze přisvědčit závěru žalovaného, že jejich výpovědi jsou zcela věrohodné. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se zabýval NSS též v rozsudku č. j 4 As 19/2007-114 ze dne 27. 9. 2007, www.nssoud.cz, v němž mj. konstatoval následující: „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí*“. Uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť i zde soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů.

Soud má za to, že stav věci byl v tomto směru v řízení zjištěn bez důvodných pochybností v souladu s ust. § 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně nepochybil ani v tom směru, když daného svědka po jeho opakovaných omluvách dále nepředvolal a nedoplnil dokazování o jeho svědeckou výpověď. Dle ust. § 52 správního řádu je na správním uvážení správního orgánu, které důkazy provede, kdy návrhy účastníků není vázán, avšak dané rozhodnutí o neprovedení konkrétního důkazu musí být řádně odůvodněno, což žalovaný i správní orgán prvního stupně řádně splnili. V daném případě byly všechny okolnosti relevantní pro rozhodnutí o vině, tj. že žalobce byl jako řidič vyzván oprávněnou osobou k podrobení se vyšetření ke zjištění, zda nebyl ovlivněn alkoholem či jinou

návykovou látkou a k předložení dokladů, splněny. Z pořízeného videozáznamu je zcela zřejmé, že výzva žalobce k podrobení se jak dechové zkoušce, tak lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči, byla uvozena slovy „jménem zákona“, tedy zcela v souladu s uvedeným zákonným ustanovením.

Soud se dále vypořádal s žalobní námitkou spočívající v tom, že ze spisu nijak nevyplývá, že žalobce byl vyzván k čemukoliv (k předložení dokladů, k podrobení se vyšetření, ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem) při řízení motorového vozidla, ale když šel po chodníku, tudíž že vozidlo neřídil, nebyl řidičem a nemusel se podrobit výzvě policie. Žalobce se také domníval, že spisu nevyplývá tvrzení, že policejní hlídka mohla vidět žalobce vystupovat z vozidla, když pohledové možnosti tomu bránily. Tato žalobní námitka je nedůvodná. K pojmu „řidič“ v této souvislosti NSS v rozsudku ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011-63, www.nssoud.cz, vyslovil, že „povinnost dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu podrobit se předmětnému vyšetření se vztahuje jedině na řidiče. Výraz „řidič“ je definován v § 2 písm. d) zákona o silničním provozu: jde o účastníka provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti. To ještě neznamená, že řidičem je pouze osoba aktuálně (tj. právě v daný okamžik) řídící vozidlo či tramvaj (či jedoucí na zvířeti), jak by se snad mohlo zdát z dikce předmětného ustanovení. Takový výklad by vedl k absurdním závěrům; v takovém případě by např. vyšetření, zda řidič není ovlivněn alkoholem, muselo probíhat přímo za jízdy. Dle zdejšího soudu je však stejně tak absurdní považovat za řidiče osobu, která po odstavení vozidla sedí již hodinu v hostinci a popije alkoholické nápoje.“ Dále např. v rozsudku ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 As 1/2011-60, www.nssoud.cz, NSS dospěl k závěru, že takové výzvě lze podrobit i osobu, která se v danou chvíli nachází sice v bytě, ale existuje souvislost mezi výzvou a dřívější účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích (důvodné podezření, že se podílela na dopravní nehodě). Je tedy evidentní, že výzvě, lze podrobit i osobu, která v danou chvíli nesedí přímo „za volantem“. Výklad, při kterém by nebylo možné osobu, která právě vystoupila z vozidla, podrobit oné výzvě, by vedl ke zcela absurdním výsledkům (srov. citovaný rozsudek NSS č. j. 2 As 130/2011-63, www.nssoud.cz). Z uvedeného vyplývá, že pro posouzení důvodnosti námitky žalobce tak zůstalo zásadním to, zdali správní orgány náležitě posoudily, že žalobce byl řidičem ve smyslu zákona o silničním provozu, tedy že mohl být podroben výzvám ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. f), ust. 6 odst. 12 zákona o silničním provozu.

V této souvislosti soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou jejich volného hodnocení. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Kritériem volného hodnocení důkazů jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Těmto požadavkům rozhodnutí správních orgánů vyhovují. Správní orgány při hodnocení skutkového stavu vycházely především ze svědeckých výpovědí policistů, z oznámení přestupku sepsaného na místě a videozáznamu pořízeného Policií ČR. Z výpovědí policistů vyplynulo, že policejní hlídka reagovala na podezřelé chování žalobce, který poté, co policejní hlídku zahlédl, začal zpomalovat a odbočil vpravo ve směru jízdy, kdy zastavil vozidlo u nájezdu domu č. v ul. D. Z místa řidiče poté vystoupil, a když zavřel dveře od řidiče, přijeli policisté se služebním autem už k tomuto vozidlu. Na místě, kde vozidlo zastavilo, ho policista vyzval k předložení dokladů potřebných

k řízení a provozu vozidla a k provedení vyšetření pro zjištění, zda není pod vlivem alkoholu. Tyto výzvy žalobce nesplnil a dopustil se tak výše uvedených přestupků. Policisté neměli pochyb o tom, že to byl právě žalobce, kdo auto řídil. Sám žalobce, jak vyplynulo z videozáznamu, sdělil, že je řidičem vozidla a že vozidlo řídil. Žalobce se však snažil nabídnout správnímu orgánu zcela jinou skutkovou verzi, podle které předmětné vozidlo v době kontroly již neřídil, šel po chodníku, a tudíž neměl povinnost podrobit se výzvě k předložení dokladů a zda není pod vlivem alkoholu. Jak NSS konstatoval již v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, www.nssoud.cz, „*existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.*“ Všem těmto kritériím správní orgány vyhověly, když dostatečně podrobně a přesvědčivě popsaly, proč uvěřily skutkové verzi prezentované policisty, podpořené oznámením o přestupku a videozáznamem, zatímco verzi uvedenou žalobcem považovali za nevěrohodnou. Správní orgány správně neshledaly žádné věrohodné skutečnosti, které by vedly k domněnce o zaujatosti svědků – policistů. Dále správní orgány vzaly v potaz, že výpovědi policistů jsou konzistentní a ve vzájemném souladu, a že tedy od počátku tvoří ucelený řetězec informací o průběhu skutkového děje. Správními orgány tak bylo dostatečně prokázáno, že žalobce předmětné vozidlo bezprostředně před provedenou kontrolou řídil, a tedy že byl řidičem, který může být podroben výzvě ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem a předložení dokladů potřebných k řízení vozidla.

V tomto ohledu lze dále citovat závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 1/2010-58, www.nssoud.cz : „*(...) aplikace zásady in dubio pro reo není mechanická, jak se mylně domnívá stěžovatel. Základním předpokladem pro použití této zásady, a tedy i následného rozhodnutí ve prospěch "obviněného", je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není tedy možné zásadu in dubio pro reo automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán k posouzení protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. Použití zásady in dubio pro reo proto přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) rozhodující orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak rozhodnout.*“ Jak však vyplývá z výše uvedeného, po zhodnocení všech důkazů rozhodující orgán neměl (a ani mít nemohl) žádné pochybnosti o tom, že skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem, tedy že žalobce spáchal uvedené přestupky. Samotná protichůdná a účelová tvrzení žalobce nemohla důvodnou pochybnost založit.

Stran žalobní námitky o rozhledových poměrech v místě silniční kontroly, kdy policejní hlídka žalobce nemohla vidět vystupovat z vozidla, soud uvádí, že tato námitka je lichá. Oba svědci – zasahující policisté uvedli, že na komunikaci, po které se pohybovalo jejich vozidlo i vozidlo obviněného, bylo dobře vidět, nic jim ve výhledu nepřekáželo, obviněný sám v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně rozhledové poměry nerozporoval a z videozáznamu vyplynulo ze samotného sdělení žalobce, že vozidlo řídil on, dojel s ním na místo, zastavil vozidlem a policejní hlídka dojela za ním, když vylezl z auta (srov. video č. 252756012 úsek 38 vteřiny – 54 vteřiny). Soud má na základě spisového materiálu

(oznámení přestupku, výpovědi policistů, videozáznamu) bez jakýchkoliv pochybností za prokázané, že žalobce byl účastníkem silničního provozu, řidičem vozidla a policejní hlídka provedla silniční kontrolu v přímé souvislosti s činností žalobce jako řidiče a postupovala v souladu se zákonem.

Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že bylo porušeno žalobcovo procesní právo dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, tedy právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí tím, že vyrozumění o provedení důkazu svědeckou výpovědí ze dne 3. 6. 2014 byl správním orgánem prvního stupně vyrozuměn o tom, že právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí mu bude umožněno realizovat bezprostředně po skončení výslechu svědka. Pokud se výslech nekonal, nebylo žalobci vůbec toto právo poskytnuto. Soud se plně ztotožnil s žalovaným, že tvrzení o procesním pochybení správního orgánu, kdy žalobci nemělo být umožněno se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu. Žalobce měl v průběhu řízení dostatečnou možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, kdy mu bylo toto právo dáno při ústním jednání dne 29. 5. 2014. Po tomto jednání se již spis nedoplňoval o další podklady či důkazy, žalobci byla dána lhůta 8 dní k vyjádření se. Žalobce se nikterak nevyjádřil. Následně bylo nařízeno ústní jednání na den 23. 6. 2014 za účelem opakovaného předvolání svědka navrženého žalobcem, kdy k tomuto jednání byl žalobce řádně předvolán (předvolání převzato dne 5. 6. 2014) a taktéž řádně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům a možnosti projednat přestupek v nepřítomnosti žalobce, vyrozuměna byla i právní zástupkyně žalobce. Nedostavením se k jednání jak žalobce, tak i jeho právní zástupkyně bez jakékoliv omluvy, rezignoval žalobce na toto své právo. Bylo na něm samotném, zda svého práva využije či nikoliv. V předvolání žalobce ze dne 3. 6. 2014 není uvedeno, to co tvrdí žalobce. Žalobce účelově zaměňuje dokument o jeho předvolání s vyrozuměním, které bylo doručeno jeho právní zástupkyni. Tvrzení žalobce tedy, že pokud se výslech svědka nekonal, nebylo žalobci umožněno realizovat právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, je liché. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady, avšak žalobce ji nevyužil. Soud podotýká, že od ústního jednání konaného dne 29. 5. 2014 nebyl spisový materiál doplněn o jakékoliv nové skutečnosti. Svědek, který byl na ono jednání předvolán, se z něj po druhé omluvil ze stejných důvodů jako prvně, a to z důvodů provozně - pracovních, kdy správní orgán prvního stupně tuto omluvu neakceptoval, naznal že svědka již znovu předvolávat nebude. Svůj postup řádně odůvodnil ve svém rozhodnutí. Správnímu orgánu vzhledem ke shora popsanému, nic nebránilo v tom, aby projednal věc v nepřítomnosti žalobce (srov. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích). O průběhu jednotlivých jednání byly pořízeny protokoly z jednání, které jsou součástí spisu. Soud zdůrazňuje, že s podklady pro vydání rozhodnutí se mohl stěžovatel seznámit i v průběhu řízení o odvolání a též v době od doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do uplynutí lhůty pro podání odvolání, a to nahlédnutím do spisu. (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013).

K otázce neprovedení důkazu svědeckou výpovědí svědka navrženého žalobcem se soud již vyjádřil shora.

Soud tedy optikou tohoto náhledu neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně, který předcházal vydání prvostupňového rozhodnutí, žádné pochybení, kterým by byl

žalobce krácen na svých procesních právech, tj. na právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Podle názoru Krajského soudu v Brně žalovaný postupoval správně, když vyšel z doloženého skutkového stavu zjištěného správním orgánem prvního stupně. Prokázané skutečnosti odůvodňují závěr, který učinily oba správní orgány, posléze i Krajský soud v Brně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. V postupu správních orgánů tak neshledal soud žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu (žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry žalovaného, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů podpořené oznámením o přestupku, a videozáznamem. Podle názoru soudu tak nevznikly pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil výše citovaná ustanovení a tím spáchal přestupky, za které byl uznán vinným.

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že v posouzení právní otázky ze strany žalovaného nebyly shledány vady řízení, provedené důkazy objasnily stav věci bez důvodných pochybností, učiněné právní závěry byly logickým vyústěním provedeného důkazního řízení, žalobce nebyl krácen ve svých procesních právech, a proto ve světle výše uvedeného konstatování soud nehledal žalobu důvodnou, proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. **zamítl**.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. dubna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová